

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de premsa de la Vall del Llémena

Font Diari de Girona *Plana*

Data 07 de juny de 2008

Mercadeig

RAMON IGLESIAS Xavier Soy, actual alcalde de Bescanó i exdelegat històric de la Generalitat a Girona, és la versió política d'un metge de capçalera dels d'abans. D'aquells que amb una simple mirada diagnosticava un atac de gota i que descobria qualsevol patologia gràcies al coneixement precís i dilatat del seu pacient i del seu entorn. Aquells metges eren tan obvis com la vida mateixa. I per això eren efectius. Si fumaves vivint en el poble amb més escales de la província, et pronosticaven: "D'aquí 10 anys no podràs anar de casa al bar sense bufar i d'aquí a 15 bufaràs jugant a la botifarra".

Xavier Soy és d'aquells polítics perifèrics que porta al damunt una immensa i valuosíssima motxilla carregada amb l'experiència de molts anys de pals i afalacs. Per això els alcaldes novells, aspirants a genis, farien bé d'escoltar les seves opinions i visions, sobretot quan es tracta de bregar amb les més altes instàncies de la política o de l'empresa.

Han començat les obres de la MAT per Bescanó. Plataformes i oposició acusen Soy de no haver fet prou per evitar-ho. Després de mil guerres: nevades, inundacions, Gavarres i uns quants secrets...

Soy sap perfectament que en política els sastres valents acaben esclafats pels gegants i, si es despisten, fins i tot els poden les mosques. Assegura que quan un Estat vol fer, per exemple una autopista que passi pel teu poble, la millor opció és apartar-se i dedicar-se a controlar "que les coses es facin bé i a treure el màxim de contrapartides". I per treure'n el màxim possible s'ha de dominar el pòquer polític. Soy diu que aquells alcaldes que negocien -o han negociat- compensacions amb REE a canvi de fer poca fressa durant el període de llicències i expropiacions, en trauran poc, perquè han donat un senyal inequívoc a la companyia: "Tenim un preu... en aquest sentit". Soy, un home de CiU dels d'abans, és partidari que el conseller Castells (PSC) negociï un model conjunt de compensacions proporcionals al tram de línia que li toqui patir a cada municipi. Això donaria un cert ordre i coherència a aquest desgavell que, al seu criteri i al de molts altres, ha estat i està essent el procés de disseny, negociació i construcció de la MAT. No és políticament saludable que passi el mateix que va succeir amb la línia de les Gavarres que, mentre un (Cassà de la Selva) negociava la queixalada econòmica a l'esquena de tothom, altres (Llagostera) feien de sastre valent i s'empassaven les torres i els cables a canvi de res o de ben poca cosa.

La política ja fa molt temps que ha deixat de ser l'art d'administrar o gestionar els béns d'una col·lectivitat. Actualment s'assembla més a un mercat àrab on tot és negociable sense preu de sortida: estatuts a canvi d'obediència, canonades a canvi de silenci preelectoral, presons a canvi de poliesportius o abocadors a canvi d'un centre dia.